

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 17. Excellentia unius Dei: & boni quod ex eo est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

gaudia & oblectationes excedentis. Illud
 tur est quod in præfenti declarare intendo
 verò in hac consideratione procedam firmis
 ab ipsa ordiar origine, paucis Dei essentiam
 atque magnitudinem ostendendo, de qua
 plenius & convenientius disseram libro
 quarto.

§. XVII.

*Excellentia unius Dei: & boni quod ex
 eo est.*

CAtholica veritas est sed ita rationi natu-
 rali conformis ut etiam Ethnici solo na-
 turæ lumine eam perspexerint negaverunt
 que esse aut esse posse plures Deos; nam si
 plures essent, eorum nullus Deus esset, nullus
 quippe perfectiones omnes aliorum obtine-
 ret; quod si quis inter eos unus omnes om-
 nium in se contineret, hic solus Deus esset, à
 quo ceteri haberent naturam suam atque or-
 namenta naturæ, ac proinde se creaturas co-
 fiterentur. Hoc tribus verbis expressum, est
 totum quod nos fides ac recta ratio docet de
 Divinâ naturâ quæ in se indivisim continet
 omne quod est sparsum & divisum in rebus
 omnibus extra Deum, sed cum in finita hæret
 ab illis disparitate. Deus enim cum det rebus
 singulis suam mensuram & limites, solus ipse
 supra

supra se nihil habet à quo suos recipiat. Proinde necessario possidet perfectiones omnes possibiles in omni extensione possibili sine termino sine dependentiâ sine limitatione aut quâcunque determinatione: Est infinitis partibus sole splendidior, fecundior terrâ lapidior pane, dulcior melle, formosior rosis, potentior omnibus mundi regibus; nam ipse est à quo mutuatur sol splendorem suum, fecunditatem terra, panis saporem, mel dulcedinem, rosæ pulchritudinem, reges potentiam suam; ipse autem ista omnia habet ex se, nulli se debitorem, nullum sibi benefactorem agnoscit.

Hic est Deus optimus maximus quo pleni sunt & circumdati quicumque confidunt in ipsum. Quod toties tamque expressis disertisque verbis declaratum est in sacris literis ut, quotiescunque hortabatur olim maximos suos amicos ne timerent, non aliam afferret rationem quam quod testaretur se esse cum illis. Sic dixit ad Isaac. *Noli timere quia ego tecum sum.* Gen. 26. Ego Deus cæli terræque conditor, fons & origo omnium bonorum, deliciae Paradisi, gloria hominum & angelorum: ego tecum sum, nec te deseram si confusus fueris in me.

Quid potuit dici amabilius? Quid à tanta

Q 7

Ma-

Majestate erga hominem vilissimum terrarum vermiculum admirabilius? Quis satis explere quantam cœperit consolationem Jacob cum à Deo missus in Ægyptum ab eo meruit: *dicere: Ego sum fortissimus Deus Patris tui: noli timere, descende in Ægyptum. Ego de (scilicet) tecum illuc, & ego inde adducam te revertentem* Gen. 46. Ibidem refertur venisse de Geraris Abimelech aliosque ejus regionis principes ad Isaac ut cum eo fœdus inirent, quod cum interrogasset Isaac: *Quid venisti ad me hominem quem odisti? & expulisti de terra?* Responderunt: *Vidimus tecum esse Dominum* &c. Unde apparet nos virtute fiducia in Deum adhuc in vita mortali constitutos & peregrinantes super terram possidere idem bonum, quod beati in cœlo, qui istic quidem recipiunt mercedem laborum suorum & desideriorum suorum satietate plena fruuntur, nos tamen hic eodem bono delectamur, ut nos verè possimus dicere, nos in amaritudine hujus vitæ jam tum degustare delicias paradisi. Porro priusquam progrediar longius istud iterum inculco, quod jam supra attigi. Deum in se non continere modo omnes omnium creaturarum perfectiones, sed etiam superare omnes infinitis modis, & in hoc consistere, ordinem singularem nulli proferri

communicabilem. Unde infero ea beneficia quæ ab ipso solo proximè in nos conferuntur sine comparatione excellentiora atque adeo infinitè præferenda esse his quæ industria & cooperatione creaturarum rerū ab eodem nobis obveniunt, tametsi utraque ejusdem speciei sint & hominis. Nam si videmus inter humana opera ejusdem licet artis discrimen non modicum, puta inter Apellis tabulam & tironis alicujus picturam, inter Polycletis statuas & statuarii nescio cujus, licet ad eandem formam atque ex eadem materiâ factæ sint; quæ potest obsecro similitudo esse inter gaudium & consolationem, quam animæ sanctæ inspirat inhabitans Deus, & voluptates quas delicati mundi amatores ex creaturarum usu capiunt?

§. XVIII.

Gaudium quod Deus donat, longè superat quodcumque ex Creaturis percipitur.

Sanctissimus gentium Doctor Paulus Apostolus testatur, & est verissimum, quod infirmitas Dei, ut ita dicam, robustior est, quam omnis hominum fortitudo, & stultitia eius confundit sapientiam jurisconsultorum & philosophorum. Quanta ergo esse debet ejusdem fortitudo & sapientia Dei, quando-

qui-